Den Zeeuschen MERKURIUS, EN KRANS-DRAGER,

Met gedachten uytgebeelt
Aen de Overlede *Zee-Helden*,
Gebleven voor 't Vaderlandt.

In de ZEE-SLACH tusschen den Koningh van GROOT-BRITTANJE, Ter eender,
En 's *Landts-Vloote* vande HOOGH-MOGENDE HEEREN STATEN GENERAEL der Vereenighde Nederlanden ter ander zijde.
Voor-gevallen in de Noort-Zee, *Op den* 4. *Augusti* 1666.

MET

Een Klachte, gedaen door de NOORT-ZEE aen NEPTUNES,
En een Antwoort der selfde:

ALS-MEDE

Een Sonnet, *op de In-tree van*
ADRIAEN BANCKERT, Admirael,
EN
CORNELIS EVERTSEN Vice-Admirael van Zeelandt.

DAER BENEFFENS

Een Sonnet voor alle Lasteraers en Rijm-Schelders.

Door A. ROGGEVEEN, Lief-hebber Mathésos.

Tot *Vlissinge*, by *Johannes vanden Eede*, Boeck-verkooper. 1666.

{ſ.

SONNET,

Op de wellekomſt vand' Heer Admirael Generael

MICHIEL de RUYTER,

Mitſgaders den Heer Admirael

CORNELIS TROMP.

WEeſt welkom vromen Helt, gy Helt der Admiralen,
Gy Phœnix in ons eeuw, hoe kanmen uwe daet
Vyt-drucken door de Pen? 'k ſeg gy te boven gaet
Al 't geen dat Roomen oyt aen Scipio deed' pralen.
Komt dan ghy brave Lien, die met 't Pinceel kan malen,
Druckt dan u RVYTER uyt in d'alderhooghſten graet,
Stelt den Manhaften TROMP beneffens hem in Staet;
Dien Hanibal wiens daedt, Prins Robbert dede dwalen,
Tot voor, en op de Kuſt van 't moedigh Engelant;
Alwaer hy tot haer ſmaet joegh inden lichten brant
Al wat hy kon begaen, of tot den gront deed' ſincken.
V Vaders naem wort weer door u op nieuw geplant,
God ſpaert u leven bey, tot welſtant van ons Lant,
V daedt ſal duyſent Jaer u Namen doen gedincken.

De Gedachten spreecken.

Oe reyst den Bode dus? hoe loopt hy gansche dagen?
Hoe draeft hy over al met sijn gevlugghe spoet?
Het is *Mercurius*, die gaet de tijding' dragen,
Is'er wat nieuws voor handt, ick treck hem te gemoet.
Mercurius mijn Vriendt, van waer komt ghy getreden,
Deelt my van 't geen ghy weet een weynigh, en wat rust,
Op dat ik mijne Pen magh scherpen na de zeden,
En is't wat goets, ick schep mijn adem dan met lust.

Mercurius *spreeckt.*

DAer is geen quaet voot handt, hoewel veel Laster-tongen
In *Vlaenderen* voortaen op-stijgen met Helsch Vyer,
En *Engelandt* die roept, dat *Neerlandt* is gedwongen,
Daerom breng' ick met Vreught de ware Tijding' hier:
De *Nederlantsche Vloot*, die heeft van STUAERTS schepen
Soo in de gront geboort, als door het Vyer verbrandt,
Ses stucks zijn daer van wegh, diemen tot niet sagh slepen,
En TROMP dien vromen Helt joegh tot d'*Engelsche Strant*
De *Blauwe Vlagg'*, waer van *Prins Robbert* commandeerde,
Die als een *Vluchtelingh* tot voor sijn *Havens* schoot;
Soo langh tot dat hy sagh dat *Monck* hem secondeerde,
Doe wende TROMP weer af na de *Neerlandtsche Vloot*.
Maer sacht! ick loop te ras, ick sal van 't eerst beginnen,
Wanneer d'*Engelsche Vloot* quam op de *Zeeuwen* aen,
Die sy met alle kracht sochten te overwinnen,
Daer saghmen dat een Zeeuw dorst voor sijn Vyandt staen,
Hoewel sy met veel recht behoorden af te wijcken,
Om dat het groot getal der *Nederlandtsche Vloot*,
Door stilte van de Zuydt geen Noorden kon berijcken,

N.° 33

Het geen den *Admirael* JAN EVERTS-SOON verdroot:
Maer sprack met wijs Beleyt, T'sa Mannen wilt niet treuren,
Strijdt nu vrymoedigh deur tegen der *Britten* Handt;
Nu sullen wy de Nijdt tot niet verplettert scheuren,
Mijn Leven is een roof voor 't *Loff'lick Vaderlandt*,
Staen moeten wy, hoewel 't verstant der wijse Raden,
En 't rechte Zee-gebruyck ons and're reden leert:
Maer d'onverstanden haet en is niet om verzaden,
Die met haer dollen kop het Zee-Recht niet begeert:
Ick spreke niet van die de reden wil gebruycken,
Maer op dat Briels gewelt, en al wat daer aen-wast.
Most niet dat *Grijse Hooft* voor het *Canailje* duycken,
Hoewel dat EVERTS-SOON noyt op de *Britten* past,
Komt'er nu geen ontset, en moeten wy hier blijven,
Soo sullen wy met roem strijden tot in de gront,
Of tot den lichten brandt, soo sal ons vroom bedrijven
Der werelt klincken door tot in der *Britten* mont.
Daer lagh het Zeeusch gewelt tusschen het Vyer besloten
Van 't donderend' Kanon dien heelen ganschen dagh,
En gaf oock STUAERTS *Vloot* soo menig duysent Schoten,
Dat menigh *Engelsman* daer van ter neder lagh,
Twee Schepen, meerder niet zijnd'er van u gebleven:
Den Vries die met den Zeeuw most trecken eene Lijn,
Wat daer van is geschiet, daer van is niet geschreven,
De Doot van EVERTS-SOON doet Zeelant groote pijn.

De Gedachten spreken.

IS EVERTS-SOON dan doodt, die meer dan duysent malen
Sijn leven heeft gestelt voor Christi Ware Kerck?
Wat sald'er menigh Vers sijn daden al op-halen,
Wanneer hy wert geleght neffens sijn *Broeders* Serck!
En ghy oock *Vrieschen Helt*, wat salmen van u spreken!
Wat sald'er menigh Pen u Daden halen op!
Elck soo hy heeft verdient, den Levenden sal 't wreken,

Soo

Soo langh haer adem noch kan snicken door haer krop.
Wie swarelick gequest is, of voor 't Landt gebleven,
Geluckigh is hy die met eer sijn leven laet.
Die veel te strijden gaet, staet in sijn handt geschreven
Te sterven voor 't gemeen, of tot een hooger staet
Te treden tot een Trap met eer en repitati',
Dit is der Helden loon, dat weet Matroos oock wel,
Een minder Officier die tracht naer hooger stati',
Als d'eene is van huys, een ander rijsen sel.
Wel Mannen, Vrome Maets, Matroosen en Soldaten,
U Lof klinckt over-al, waer datmen komt of gaet,
U daedt en gaet niet uyt, in 't *Oosten* salmen praten,
En in het *Wester Deel*, daer spreecktmen van u daedt.
Geluckigh is de geen', die strijden tot het leste.
En die sijn Strijdt verwint, wat krijght hy tot een loon?
Een *Krans* van *Lauweren*: Maer tot het alderbeste,
Soo erft hy na sijn doodt een *Eeuwighlijcke Kroon.*

Sonnet, *Op de In-tree van den Admirael van* Zeelandt ADRIAEN BANCKERT, en Vice-Admirael CORNELIS EVERTSEN.

KOmt Zeeuwen andermael, het *Treur-Liedt* is gesongen,
U *Moses* die is wegh, u *Josua* die rijst.
Siet hier een Vromen *Helt*, waer op de Sonne wijst,
U nieuwen *Admirael*, juyght hem met lof der tongen.
Komt *Musen* schelt geklanck vrywilligh onbedwongen:
Hier is *Hy* die voor U vrymoedigh treckt ten Strijd'.
't Is BANCKERT die voor 't Lant sijn leven nimmer mijd':
Komt wenscht u *Admirael* geluck met Vreughde-sprongen,
En roept hem Zegen toe met sijn *Vijs-Admirael*,
Schelt hare Lof doch uyt op Zeelandts groote ZAEL,
En schrijft haer daden op, en wilt'er geen vergeten.
't Papier is hier te kleen, het klinckende *Metael*,
Dat melt en roemt van haer met groote Zegen-prael,
De *Faem* blaest haer *Basuyn*, waer dat sy is geseten.

De Noort-Zee *klaeght aen* Neptunes.

HOe *Water-God!* wat's dit? waerom vlucht ghy van 't *Noorden?*
Waer zijt gy? segh! hoe komt dat gy na onse woorden
Niet eens u oor en keert, of luystert na mijn klacht,
Ghy, en u gansche *Hof* vertreckt, en stelt geen *Wacht*:
Soo dat de *Nymphen* der springende bracke Baren
Vertrecken, en *Jupijn* die komt mijn *Zee* bevaren
Met *Donder* en met *Vyer*, en strijdt al tegen reên:
Sal 't *Vyer* en *Water* dan sigh mengen onder-een.
Neen, neen, dat waer een *Strijdt*, om ellick te verteeren.
Vertreckt *Jupijn*, en wilt u in de Lucht geneeren,
En sendt u *Broeder* weêr: waer zijt ghy? spreeckt *Neptuyn*,
Komt *Zee-Vooght*, wilt u *Broer* met sijn geschoren kruyn
Doen ruymen, en bestiert u *Water-Adeldommen*
Met uwen *rudsen Staf* van 't *Zee-gewas* beklommen,
Want 't is ten hooghsten tijdt, en soo ghy langer wacht,
U *Prinçen* van u *Meir*, die wenschen u goe nacht.
Ick klage dan met recht, om dat de *Zegen* steven
Door-ploeghde met de *Kiel* mijn Stroomen, die daer geven
Een overvloet van spijs, de *Rijckdom* van de *Vis*,
Een Voedster ben ick van dien *Heerelijcken Dis*.
Maer laes! *Jupijn* berooft my van die Zege-Pralen:
Ick voede eerst de Mensch; nu sietmen Menschen dalen
Tot binnen in den *Rop* van 't longeloose Vee.
Neptuyn ick klaeg' met recht, besiet mijn gansche *Zee*,
Root-verwigh van het *Bloedt*, wilt ghy mijn *Stroom* bederven,
Tot stickingh van mijn *Vis*, of door 't *Kanon* doen sterven:
Weet ghy niet dat het *Lacq*, de *Noortsche Vis-playsier*
Verandert in Metael door 't blaecken van het *Vyer*,
't Geen anders niet en doet, als Moorden, Klachte spelen,
Men siet het ter-rijck Vlot, die drijvende *Kasteelen*
Verdwijnen in de Lucht, en dempen in de gront,
Of door het *Vyer* verteert, met water in de mont.

Neptunes

Neptunes *spreeckt.*

ALs ick u milde *Zee* regeerde en bestierde,
En als u *Velt* door-ploeght wiert van die 't *Roer* regierde,
En dat den Rijckdom lagh te midden in u Schoot,
En als ghy CAREL droegh, en bracht hem met de *Vloot*
Door uwe *Zilte Vloet* tot binnen in het *Londen.*
Waerom hebt ghy dien *Bloet-vergieter* niet verslonden?
En slockte in u maegh, hem, en sijn gansche *Rot*,
Of liet dien *Ballingh* daer hy was, tot *Cromwels* spot.
Soo waer ick van de *Noort* na 't *Zuyden* niet geweken,
Mijn Broeder hadde noyt naer uwe *Stroom* gekeken,
Het *Vyer* en *Donder-slagh*, waer over dat ghy klaeght,
Dat had u niet verdruckt: En soo ghy voorder vraeght,
Wat dese reden zijn, soo merckt, dat al u Stranden,
En rijcke *Zegen-prael* toe-voert de Nederlanden;
Waer na dat STUAERT snackt, en spreeckt met stout gemoet
De *Noort-Zee* die is mijn, de *Vis* mijn *Erref-goet.*
Voorwaer hy heeft de Les van *Cromwel* wel onthouwe;
Maer hy vergeet sijn *Eedt*, sijn vast *Verbont* en *Trouwe:*
Soo dat hy noch op 't lest sal spreken met een Woort;
De Werelt die is mijn, Oost, West, Zuydt, ende *Noort.*
Van waer dat *Phœbus* rijst by d'onder-aerdtsche Lieden
Sal sijn hoovaerdigh Hart noch soecken te gebieden;
Al sou hy met den *Turck*, of snooder *Mahomet*,
Of met het *Nickers-tuygh*, en Duyvelsche opset
Door-booren, soo 't hem niet belet wert van die *Helden*,
Die met haer tegen-stant t'samen de Zee ontstelden,
Wel zoo ghy verder klaeght, klaeght KAREL uwen *Kruys*,
En maeckt een Vrede-Krans, soo treckt *Jupijn* naer Huys.

SON-

N.º 33

S O N N E T,

Op alle Quaet-sprekers en Laster-tongen der Rijm-Schelders en Niet-doenders.

DE *Liefde* druckt de *Nijt*, en breeckt haer *Laster-kaken*,
Of schoon het schimpig *Beest* gaet swanger vande spijt,
En puyl-oogt blont en blaeuw, en snatert met verwijt,
De *Poësy* tot smaet, en schijnt van smert te braken.
Waerom? om dat sy swelt, dat andere yet maken.
Tot Lof van die 't verdient, het geen sy noyt en lijdt
Wel loopt dan *Momus Roth* by *Mydas Heremijt*,
U loon is *Adders-schuym*, foey! boeyt u tong' met haken.
Sacht *Ganse-wieck!* pauseert, op wien is 't dat ghy spreeckt?
't Is alle-mans verdriet, die als een *Adder* steeckt,
Die altijdt met geschreeuw den *Blaes-balck* noch op-hangen,
Een *Bacchus Troetel-kint*, waer van de keel noch leeckt,
Een Vraet die over-al sijn drift met handen wreeckt,
Die Weduwen en Wees met druck en schade prangen.

Ter werelt niet wis
Dan de Mathésis.

U Y T.

De Noort-Zee *klaeght aen* Neptunes.

HOe *Water-God!* wat's dit? waerom vlucht ghy van 't *Noorden?*
Waer zijt gy? ſegh! hoe komt dat gy na onſe woorden
Niet eens u oor en keert, of luyſtert na mijn klacht,
Ghy, en u ganſche *Hof* vertreckt, en ſtelt geen *Wacht*:
Soo dat de *Nymphen* der ſpringende bracke Baren
Vertrecken, en *Jupijn* die komt mijn *Zee* bevaren
Met *Donder* en met *Vyer*, en ſtrijdt al tegen reên:
Sal 't *Vyer* en *Water* dan ſigh mengen onder-een.
Neen, neen, dat waer een *Strijdt*, om ellick te verteeren.
Vertreckt *Jupijn*, en wilt u in de Lucht geneeren,
En ſendt u *Broeder* weêr: waer zijt ghy? ſpreeckt *Neptuyn*,
Komt *Zee-Vooght*, wilt u *Broer* met ſijn geſchoren kruyn
Doen ruymen, en beſtiert u *Water-Adeldommen*
Met uwen *rudſen Staf* van 't *Zee-gewas* beklommen,
Want 't is ten hooghſten tijdt, en ſoo ghy langer wacht,
U *Prinçen* van u *Meir*, die wenſchen u goe nacht.
Ick klage dan met recht, om dat de *Zegen* ſteven
Door-ploeghde met de *Kiel* mijn Stroomen, die daer geven
Een overvloet van ſpijs, de *Rijckdom* van de *Vis*,
Een Voedſter ben ick van dien *Heerelijcken Dis*.
Maer laes! *Jupijn* berooft my van die Zege-Pralen:
Ick voede eerſt de Menſch; nu ſietmen Menſchen dalen
Tot binnen in den *Rop* van 't longeloose Vee.
Neptuyn ick klaeg' met recht, beſiet mijn ganſche *Zee*,
Root-verwigh van het *Bloedt*, wilt ghy mijn *Stroom* bederven,
Tot ſtickingh van mijn *Vis*, of door 't *Kanon* doen ſterven:
Weet ghy niet dat het *Lacq*, de *Noortſche Vis-playſier*
Verandert in Metael door 't blaecken van het *Vyer*,
't Geen anders niet en doet, als Moorden, Klachte ſpelen,
Men ſiet het ter-rijck Vlot, die drijvende *Kaſteelen*
Verdwijnen in de Lucht, en dempen in de gront,
Of door het *Vyer* verteert, met water in de mont.

Neptunes

Neptunes *spreeckt.*

ALs ick u milde *Zee* regeerde en bestierde,
En als u *Velt* door-ploeght wiert van die 't *Roer* regierde,
En dat den Rijckdom lagh te midden in u Schoot,
En als ghy CAREL droegh, en bracht hem met de *Vloot*
Door uwe *Zilte Vloet* tot binnen in het *Londen.*
Waerom hebt ghy dien *Bloet-vergieter* niet verslonden?
En slockte in u maegh, hem, en sijn gansche *Rot*,
Of liet dien *Ballingh* daer hy was, tot *Cromwels* spot.
Soo waer ick van de *Noort* na 't *Zuyden* niet geweken,
Mijn Broeder hadde noyt naer uwe *Stroom* gekeken,
Het *Vyer* en *Donder-slagh*, waer over dat ghy klaeght,
Dat had u niet verdruckt: En soo ghy voorder vraeght,
Wat dese reden zijn, soo merckt, dat al u Stranden,
En rijcke *Zegen-prael* toe-voert de Nederlanden;
Waer na dat STUAERT snackt, en spreekt met stout gemoet
De *Noort*-Zee die is mijn, de *Vis* mijn *Erref-goet.*
Voorwaer hy heeft de Les van *Cromwel* wel onthouwe;
Maer hy vergeet sijn *Eedt*, sijn vast *Verbont* en *Trouwe*:
Soo dat hy noch op 't lest sal spreken met een Woort;
De Werelt die is mijn, *Oost*, *West*, *Zuydt*, ende *Noort.*
Van waer dat *Phœbus* rijst by d'onder-aerdtsche Lieden
Sal sijn hoovaerdigh Hart noch soecken te gebieden;
Al sou hy met den *Turck*, of snooder *Mahomet*,
Of met het *Nickers-tuygh*, en Duyvelsche opset
Door-booren, soo 't hem niet belet wert van die *Helden*,
Die met haer tegen-stant t'samen de Zee ontstelden,
Wel zoo ghy verder klaeght, klaeght KAREL uwen *Kruys*,
En maeckt een Vrede-Krans, soo treckt *Jupijn* naer Huys.

SON-

N°. 33

S O N N E T,

Op alle Quaet-sprekers en Laster-tongen der Rijm-Schelders en Niet-doenders.

DE *Liefde* druckt de *Nijt*, en breeckt haer *Laster-kaken*,
Of schoon het schimpig *Beest* gaet swanger vande spijt,
En puyl-oogt blont en blaeuw, en snatert met verwijt,
De *Poësy* tot smaet, en schijnt van smert te braken.
Waerom? om dat sy swelt, dat andere yet maken.
Tot Lof van die 't verdient, het geen sy noyt en lijdt
Wel loopt dan *Momus Roth* by *Mydas Heremijt*,
U loon is *Adders-schuym*, foey! boeyt u tong' met haken.
Sacht *Ganse-wieck!* pauseert, op wien is 't dat ghy spreeckt?
't Is alle-mans verdriet, die als een *Adder* steeckt,
Die altijdt met geschreeuw den *Blaes-balck* noch op-hangen,
Een *Bacchus Troetel-kint*, waer van de keel noch leeckt,
Een Vraet die over-al sijn drift met handen wreeckt,
Die Weduwen en Wees met druck en schade prangen.

Ter werelt niet wis
Dan de Mathésis.

U Y T.

